TEORIJA I PRAKSA U ZDRAVSTVU

Datum i vrijeme: 25.1.2027., 14.00 – 15.00h

Mjesto održavanja: on-line

Prijave: putem on-line obrasca

Izvoditelji: Mark Tomaj, mah. physioth., v. pred.

Sažetak

Povezivanje teorijskih znanja s praktičnim iskustvom predstavlja temelj kvalitetnog obrazovanja i razvoja kompetentnog zdravstvenog djelatnika. Suvremeno obrazovanje zdravstvenih djelatnika ne završava usvajanjem teorijskih znanja, već njihova primjena u stvarnom kliničkom okruženju omogućuje razvoj praktičnih vještina, kliničkog zaključivanja, komunikacijskih i profesionalnih kompetencija. Integracija teorije i prakse studentu omogućuje bolje razumijevanje složenosti zdravstvene skrbi te razvoj sposobnosti prilagodbe različitim potrebama pacijenata.

Klinička praksa predstavlja važan dio obrazovanja studenata jer omogućuje primjenu znanja stečenih tijekom studija u radu sa stvarnim pacijentima. Kroz neposredno kliničko iskustvo student razvija sposobnost procjene pacijenta, prepoznavanja problema, postavljanja ciljeva, planiranja i provođenja odgovarajuće intervencije te praćenja i vrednovanja ishoda. Takav pristup omogućuje studentu povezivanje teorijskih spoznaja s konkretnim kliničkim situacijama i razvoj sigurnosti u donošenju odluka. Posebno je važno povezivanje teorijskih znanja s kliničkim odlučivanjem te primjena principa utemeljenih na dokazima, čime se potiče odgovoran i kvalitetan pristup pacijentu.

Kvalitetno kliničko obrazovanje zahtijeva kontinuiranu suradnju visokih učilišta, kliničkih ustanova, studenata i mentora. Uloga mentora pritom nije samo demonstracija praktičnih postupaka, već i usmjeravanje studenta prema samostalnom razmišljanju, refleksiji, rješavanju problema i postupnom razvoju profesionalne odgovornosti. Mentor svojim iskustvom i povratnim informacijama pridonosi stvaranju poticajnog okruženja za učenje te pomaže studentu u povezivanju teorijskih sadržaja s praktičnim situacijama.

Važan element takvog pristupa je i poticanje aktivnog sudjelovanja studenta u procesu učenja. Promatranjem, izvođenjem postupaka, analizom slučajeva i raspravom s mentorom student razvija kritičko mišljenje te sposobnost prepoznavanja vlastitih područja za daljnje usavršavanje. Time se potiče odgovornost za vlastito profesionalno učenje i razvoj kompetencija potrebnih za kvalitetno pružanje zdravstvenih usluga u različitim kliničkim okruženjima i učinkovito donošenje odluka u svakodnevnoj praksi.

Cilj povezivanja teorije i prakse je osigurati kontinuirani razvoj kompetencija studenta, povećati njegovu sigurnost i samostalnost u radu te olakšati prijelaz iz akademskog okruženja u samostalnu profesionalnu praksu. Na taj se način stvaraju temelji za cjeloživotno učenje, profesionalni razvoj i pružanje kvalitetne, sigurne i na dokazima utemeljene zdravstvene skrbi.

Ključne riječi: obrazovanje, klinička praksa, učenje, profesionalni razvoj

Literatura

1. World Physiotherapy. Policy statement: Education. London: World Physiotherapy; 2023.
2. World Physiotherapy. Physiotherapist education framework. London: World Physiotherapy; 2021.
3. World Physiotherapy. Guidance for developing a curriculum for physiotherapist entry level education programme. London: World Physiotherapy; 2022.
4. Lekkas P, Larsen T, Kumar S, Grimmer K, Nyland L, Chipchase L, et al. No model of clinical education for physiotherapy students is superior to another: a systematic review. Aust J Physiother. 2007;53(1):19–28. doi:10.1016/S0004-9514(07)70058-2.
5. Shumba TW, Tekian A. Competencies of undergraduate physiotherapy education: a scoping review. S Afr J Physiother. 2024;80(1).
6. Magni E, Teixeira-da-Costa EI, Oliveira IDJ, Cáceres-Matos R, Guerra-Martín MD. Exploring physiotherapy students' competencies in clinical setting around the world: a scoping review. Education Sciences. 2025;15(2):200.
7. Dalton M, Davidson M, Keating J. The Assessment of Physiotherapy Practice (APP) is a valid measure of professional competence in physiotherapy students. Aust J Physiother. 2009;55(2):119–125.
8. O'Connor A, McGarr O, Cantillon P, McCurtin A, Clifford AM. Clinical performance assessment tools in physiotherapy practice education: a systematic review. Physiotherapy. 2018;104(1):46–53.
9. Milanese S, Gordon S, Pellatt A. A survey of the use of clinical education models in physiotherapy education. Physiother Theory Pract. 2013;29(8):642–650.
10. Rodger S, Webb G, Devitt L, Gilbert J, Wrightson P, McMeeken J. A clinical education and practice placements in the allied health professions: a systematic review. Med Teach. 2008;30(9–10):e1–e7.
11. World Physiotherapy. Guideline: Standards of physiotherapist practice. London: World Physiotherapy; 2025.
12. World Health Organization. Rehabilitation Competency Framework. Geneva: World Health Organization; 2020.
13. Frenk J, Chen L, Bhutta ZA, Cohen J, Crisp N, Evans T, et al. Health professionals for a new century: transforming education to strengthen health systems in an interdependent world. Lancet. 2010;376(9756):1923–1958.
14. World Physiotherapy. Education. London: World Physiotherapy.
15. Xerri de Caro J, Jalovcic D. Assuring quality mechanisms in physiotherapy education – the Physiotherapist Education Framework. Fisioterapia. 2023;45(Suppl 1):S3–S5.